

ad Tænkningens Vej, og endnu mere ad Erfaringsens Vej, naar vi betragte vort Militairvæsens Historie, maa kunne overbevise sig om, at det ikke blot turde kaldes en falsk Deconomi, en uretsfærdig Deconomi, men at det turde være, især fra det militaire Standpunkt, Forsvarsvæsenets Standpunkt betragtet, en fordærvelig Deconomi, at lønne disse to lavere Charger saa ringe, som det besvære hidtil har været Tilfældet, hvilket blandt Andet har medført, at de Fleste og meest Begavede i dem have maattet søge en stor Deel af deres nødvendige Livsophold gjennem privat Erhverv, der ofte kun meget slet har harmoneret med, hvad man kunde ønske, at de havde anvendt deres Tid til, nemlig til at uddanne sig videre til deres militaire Kald. Heller ikke kan det nægtes — og jeg er overbevist om, at ret mange af os i denne Sal i saa Henseende have Erfaringer fra enkelte Individuer, som vi have haft Leilighed til at lære at kjende —, at det er en usjel Deconomi og fordærveligt for Hæren og Staten, at bringe op i de høiere Charger i Militairverdenen begavede og dygtige Mænd, der ere blevne pecuniært og derigjennem næsten moralsk og militært ruinerede ved de usle Aar, hvorunder de have maattet leve i de yngre Aar. Mange af os ville med mig kjende Hædersmand, stolte og brave Militaire, der i den ældre Alder haardt have maattet lide — og Staten har lidt med dem — under dette Forhold. Nu falder det mig ikke ind ifølge denne Betragtning at ville eller turde foreslaae, at vi gaae meget vidt i Forbedringer af Gagerne for disse subalterne Poster i Armeen. Jeg tør ikke gjøre det, fordi denne hele Sag overhovedet haardt angriber vore Finanser; jeg tør heller ikke gjøre det, fordi jeg maa tilstaae, at jeg ganske deler den Betragtning, som den ærede Ordfører igaar udtalte, at man i Reglen fra Representationens Side omhyggeligt maa vogte sig for at gjøre Bevillinger, som vedkommende Minister ikke har forlangt; men jeg tilstaaer aabent, at efter min Overbeviisning og mit omhyggeligt prøvede Skjøn og min Dom over Forholdet vilde jeg med den største Overbeviisning og uden mindste Betænkelse have stemt for den høitagtede Ministers oprindelige Forslag i Loven for disse

Lieutenanters og Capitainers. Vedkommende. Udvalgets Fleertal har imidlertid forladt disse Sætser, det har søgt at tilvejebringe paa Officerernes Conto en Besparelse, som det angiver til imellem 40 og 50,000 Rb. om Aaret. Det skal være langt fra mig at miskjende Betydningen af denne Besparelse og Forpligtelsen til at søge den, dersom høiere og vigtigere Hensyn blot nogenlunde tillade det; men jeg skulder at sige, at jeg troer, at den, forsaavidt den forholdsmæssigt i høj Grad er søgt i Lieutenants- og Capitainsgraderne, er for dyrt kjøbt. De ærede Herrer ville erindre, at den høitagtede Krigsminister oprindeligt foreslog, at af de faste Lieutenanter, som vi kalde Premierlieutenanter, skulde den ældste Klasse have 800 Rb., den mellemste 700 og den yngste 500 Rb. Udvalgets Fleertal har meent at burde søge en Besparelse paa disse Gager ved at foreslaae istedetfor 800 Rb. 750 Rb., istedetfor 700 Rb. 600 Rb. og istedetfor 500 Rb. endog saa kun 450 Rb. Jeg troer, at dette er at gaae denne Klasse for nær; den Besparelse, som derved vindes, finder jeg saa dyrt kjøbt, at jeg virkelig ikke betænker mig paa at characterisere den som efter min Mening aldeles usforvarlig, og jeg har derfor meent, at vi i dette Stykke burde holde os til den høitagtede Krigsministers Forslag i § 14 og altsaa stemme mod Udvalgets Fleertals Forslag under Nr. 17. — Med Hensyn til Capitainerne finder jeg Anledning til at lægge Thinget paa Sinde, hvorledes en Betragtning af vort Lands Historie viser os, at efter lange Fredsperioder — hvad vi med Tiden ibetmindste maae haabe paa — er det netop i denne Klasse, at de, hos hvem vi skulle finde Frelse for Landet og Armeen, skulle søges, og jeg underskriver en Sætning, som findes hos en forresten flesvig-holsteensk, tydsk Forfatter i et Skrift om Krigen i 1848, 1849 og 1850: „Hvem skulde de Danste den hæderlige Kamp, de førte? De skulde 2 Capitainer den, Tscherning og Læssøe“. Der ligger for mig nogen Betydning i denne Sætning; men de Herrer maae naturligviis ikke troe, at jeg vil overdrive dens Betydning og sige, at der ikke kan være dygtige Oberster og Generaler. Dette er jo Noget, vi Alle huffe, har været Tilfældet, thi